

[Elmqvist.]

somhed på en som bilag 2 optrykt skrivelse fra den højtærede justitsminister. Udvalget havde anmodet den højtærede justitsminister om at få en skriftlig redegørelse for, hvilke regler der gælder for tilladelse til at optage fotografier fra luftfartøjer over dansk statsområde og for tilladelse til offentliggørelse af sådanne fotografier, jfr. forslaget § 110 a. Den højtærede justitsminister har i en skrivelse af 26. maj givet en særdeles tilfredsstillende og oplysende redegørelse herfor. Jeg takker den højtærede justitsminister for redegørelsen og anbefaler ærede medlemmer at studere den.

Overfor den kritik, jeg her har gjort rede for, og som altså er landstingsudvalgets flertals kritik — en kritik fra hele udvalget med undtagelse af det ærede medlem frk. Anna Westergaard —, kan man jo anføre, at flertallet kunne have stillet de af flertallet udarbejdede ændringsforslag, som tilsigtede at afhjælpe disse mangler. Ja, det kunne flertallet selvfølgelig have gjort, og man kan med rette spørge, hvorfor flertallet da ikke gjorde det. Svaret må blive, at flertallet ikke har gjort det, fordi man overfor dette flertal, der som sagt omfatter alle udvalgets medlemmer på nær frk. Anna Westergaard, altså også udvalgets 5 jurister, har gjort gældende, at det ikke kunne forventes, at der ville blive taget hensyn til de skitserede ændringsforslag, idet man fra folketingspartiernes side følte sig bundet til den i folketingsudvalget tilkæmpede enighed, følte sig så bundet, at man ikke kunne fravige det vedtagne, selvom man havde sympati for visse af de af landstingsudvalget skitserede ændringsforslag. Da man derhos overfor landstingsudvalgets medlemmer har anført, at lovforslaget, hvis der blev ændret i det, måtte ligge til næste rigsdagssamling, har landstingsudvalgets flertal kapitulert, idet man ikke har ment at ville tage ansvaret for, at denne lovgivning igen skulle udskydes. Man har også gerne villet vise den højtærede justitsminister et hensyn, idet den højtærede justitsminister også har lagt megen vægt på, at loven nu blev gennemført.

Man har altså ikke villet tage ansvaret for, at en udskydelse igen skulle finde sted, efter at dette forslag gennem flere år har været behandlet både i sagkyndige udvalg udenfor rigsdagen og i rigsdagsudvalg, men samtidig har man altså i betænkningen gjort opmærksom på de vigtigste af de mangler, der efter flertallets mening hæfter sig ved forslaget, i det håb at man ved videre arbejde i den permanente straffelovskom-

mission vil tage disse af landstingsflertallet udtrykkeligt påpegede mangler op til saglig overvejelse, så at landstingsudvalgets arbejde ikke helt har været forgæves, men dog på denne måde kan få sin betydning ved sagens og spørgsmålenes videre behandling. Det er landstingsudvalgets flertals håb, at dette må blive tilfældet, at der altså derigennem ligger en værdi i det arbejde, som landstingsudvalget har udført, og jeg er ikke i tvivl om, at en sådan værdi ligger der i dette arbejde.

Tilbage bliver imidlertid, om denne fremgangsmåde, der her er fulgt fra rigsdagens side, er forsvarlig og rigtig. Man taler så meget i denne tid om, at landstinget har udspillet sin rolle, og at landstinget har overlevet sig selv. Jeg finder denne tale ganske urigtig, men naturligvis kan man gentage en urigtighed så ofte, at den bliver troet af en del mennesker; slagkraften i denne agitationsmåde kender vi allesammen og har mange eksempler på. Jeg finder, at denne tale er ganske urigtig. Jeg skal blot pege på den betydning, det havde, at landstinget eksisterede, da vi for nogle år siden behandlede jordlovene og noget senere grundstigningsskyldloven. Havde landstinget ikke eksisteret, og havde landstinget ikke fået disse love ændret, så de fra at være for de førstes vedkommende uheldige og for den sidstes vedkommende ganske ubrugelig i den form, hvori de forelå fra folketingets side, havde landstinget ikke fået dem ændret, så de — hvad vist er indrømmet fra alle sider — blev betydeligt forbedret og for grundstigningsskyldlovens vedkommende i hvert fald blev brugelig, havde borgerne i dag måttet lide under en sådan urimelig lovgivning som den, der her blev oversendt til landstinget. Jeg vil gerne navnlig understrege — og her tror jeg, jeg har tilslutning fra alle de udvalgsmedlemmer, der sad i grundstigningsskyldudvalget, og jeg har også igen gennem det, det faktisk udviklede sig til, tilslutning fra den mand, der dengang var minister, fra hans parti og fra folketinget —, at ikke mindst grundstigningsskyldloven var blevet vedtaget i en form af folketinget, så den var ganske ubrugelig, dens konsekvenser ganske uoverskuelige, og det havde været helt fejlagtigt, om den var blevet gennemført i den for landstinget foreliggende form.

Derfor vil jeg hævde, at den tale om, at landstinget skulle have overlevet sig selv, er helt fejlagtig. Landstinget skal ikke på alle mulige måder og i alle mulige tilfælde foretage ændringer. Landstinget skal ikke, når lovforslagene kommer til landstinget, for